

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

OSCAR WILDE

Prințul Fericit

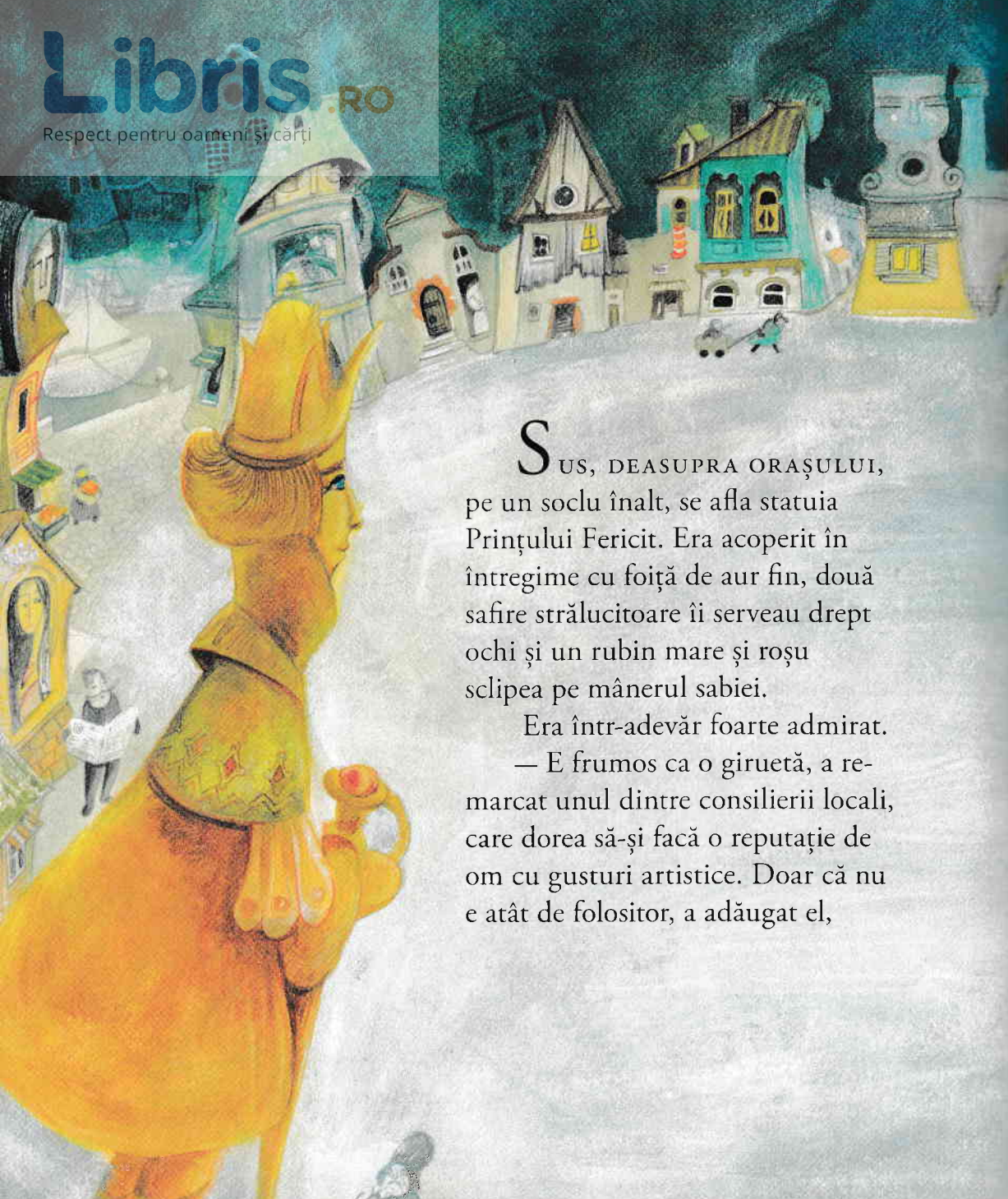
Traducere din engleză de

LAVINIA BRANIȘTE

Ilustrații de

ANCA SMĂRĂNDACHE

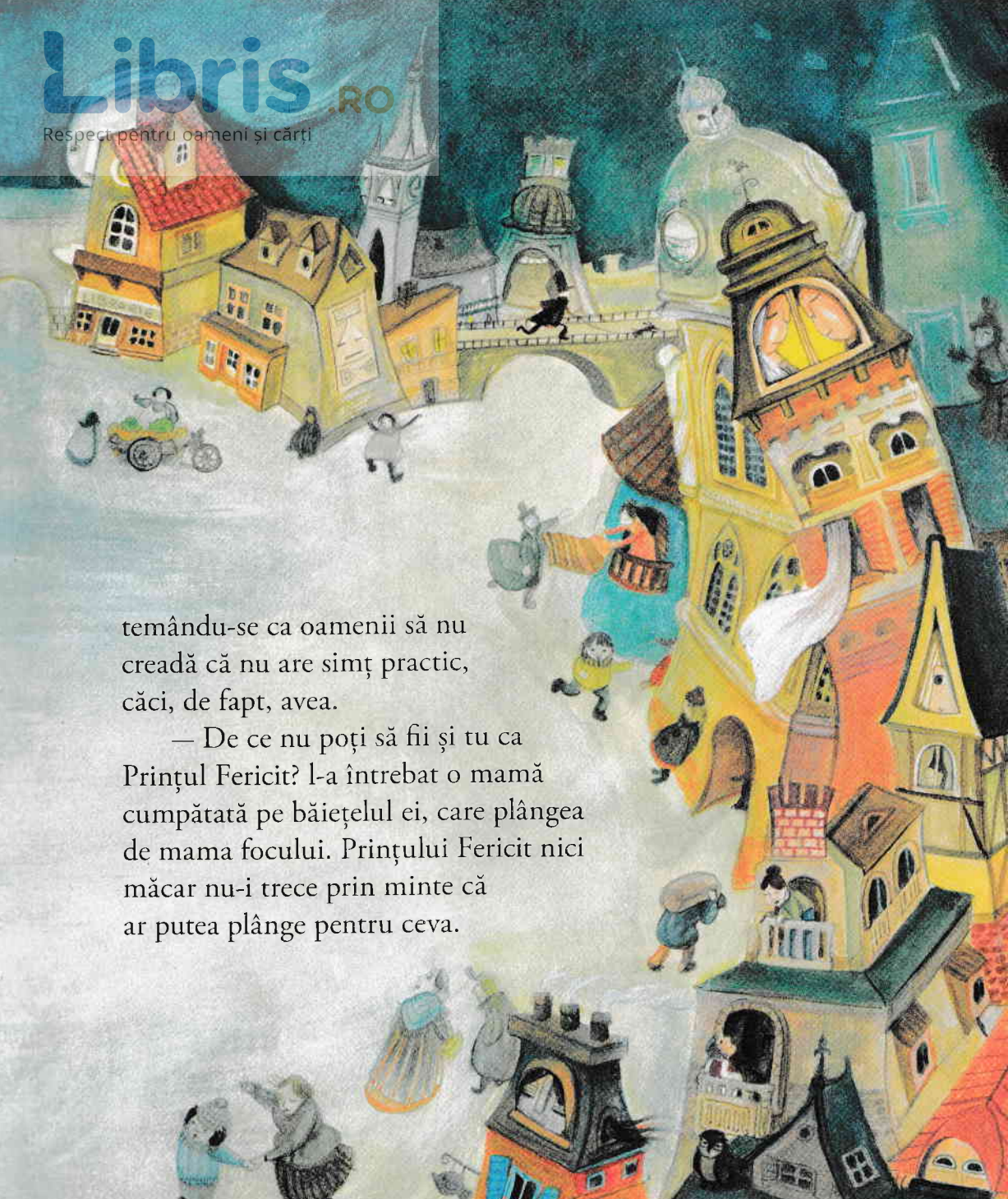
CARTIER *codobele*

SUS, DEASUPRA ORAȘULUI, pe un soclu înalt, se afla statuia Prințului Fericit. Era acoperit în întregime cu foiță de aur fin, două safire strălucitoare îi serveau drept ochi și un rubin mare și roșu scliffea pe mânerul sabiei.

Era într-adevăr foarte admirat.

— E frumos ca o giruetă, a remarcat unul dintre consilierii locali, care dorea să-și facă o reputație de om cu gusturi artistice. Doar că nu e atât de folositor, a adăugat el,

temându-se ca oamenii să nu creadă că nu are simț practic, căci, de fapt, avea.

— De ce nu poți să fii și tu ca Prințul Fericit? l-a întrebat o mamă cumpătată pe băiețelul ei, care plângea de mama focului. Prințului Fericit nici măcar nu-i trece prin minte că ar putea plânge pentru ceva.

— Mă bucur că există pe lume cineva destul de fericit, a mormăit un bărbat dezamăgit în timp ce privea minunata statuie.

— Parcă ar fi un înger, au spus copiii de la internatul bisericii în timp ce ieșeau din catedrală îmbrăcați în mantiile lor roșu-aprins și șorțulețele albe și curate.

— Voi de unde știți? a întrebat profesorul de matematică, n-ați văzut niciodată un înger.

— Ba da, am văzut în vis, au răspuns copiii.

Iar profesorul de matematică s-a încruntat, și chipul i s-a înăsprit, fiindcă nu era de acord ca cei mici să viseze.

Într-o seară, pe deasupra orașului a zburat un rândunel. Prietenii lui plecaseră în Egipt cu șase săptămâni înainte, dar el rămăsese, pentru că era îndrăgostit de o trestie deosebit de frumoasă. O întâlnise pe la începutul primăverii în timp ce zbura de-a lungul râului după un fluture mare și galben și fusese atât de atras de talia ei suplă, încât se oprise să stea de vorbă cu ea.

— Oare ar trebui să te iubesc? s-a întrebat rândunelul, căruia îi plăcea să se oprească dintr-odată, iar trestia a făcut o plecăciune adâncă în fața lui.

Așa că el a zburat de jur împrejurul ei, atingând apa cu aripile și făcând unde mici de argint. În felul acesta o curta, iar ritualul a durat întreaga vară.

— Ce relație caraghioasă, au ciripit celelalte rândunele, ea e săracă și are mult prea multe rude.

Și, într-adevăr, râul era plin de trestii. Apoi, când a venit toamna, rândunelele și-au luat toate zborul.

După ce au plecat ele, rândunelul s-a simțit singur și a început să se simtă obosit de iubirea cu domnița lui.

— Nu se pricepe deloc la conversație, a zis el, și mă tem că e neserioasă, căci cochetează mereu cu vântul.

Și chiar așa era: de câte ori bătea vântul, trestia făcea niște plecăciuni cât se poate de grațioase.

— Recunosc că e cam lipită de casă, a continuat el, și mie îmi place foarte mult să călătoresc, iar soției mele ar trebui să-i placă și ei să călătorească. Vrei să vii cu mine? a întrebat-o în